

Arrest

nr. 157 775 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij

die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde motieven voor de overval op haar ouderlijk huis betreffen 'post-factum verklaringen' die geen steun vinden in het administratieve dossier, daar verzoekster – in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift beweert – nooit eerder aangaf dat de overval was ingegeven door politieke overwegingen en/of dat er sprake was van een 'politieke moord'. Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting rust van bij de aanvang van de asielprocedure zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Verweerder verwijst in zijn verweernota terecht naar de stukken in het administratieve dossier en in het bijzonder het gehoorverslag van 30 juni 2015 waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster geen enkele melding maakte van een link tussen de overval en de politieke banden van haar vader. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de overvallers uit waren op geld: "Op de 29e zijn er jongeren binnengekomen bij ons thuis, ze zijn via het dak gekomen. Ze wilden geld. Mijn vader zei dat hij ze geld zou geven, maar dat ze ons gerust moesten laten, ze beloofden ons niets te doen, maar dat ze het geld wilden. Mijn vader gaf ze geld, ..." (zie gehoorverslag van 30 juni 2015, 10) en "Ze wilden enkel geld, ze zeiden dat ze ons geen kwaad zouden doen als we het geld zouden geven" (ibid., 11). Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat de overvallers, naast geld, ook nog een computer, horloges, halskettingen en telefoons meenamen (ibid., 12). Uitdrukkelijk gevraagd of de overval toevallig of doelgericht was, antwoordde verzoekster als volgt (ibid., 11): "Denkt u dat het toevallig is dat ze bij jullie binnenvielen, of zou er een specifieke reden geweest zijn? Dat weet ik niet." Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoeksters vader werd gevisieerd omwille van zijn politieke banden. De commissaris-generaal oordeelde bijgevolg terecht dat uit niets blijkt dat de overval zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De post-factum verklaringen in het verzoekschrift zijn allerminst ernstig en vermogen dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te plaatsen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters betoog dienaangaande geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en het gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde vrees.

In de mate verzoekster deze wijt aan haar jeugdige leeftijd, benadrukt de Raad dat ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij of zij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij of zij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster op het ogenblik van de overval toch al 16 à 17 jaar oud was, wat toch al een aanzienlijke leeftijd is waarop van haar kan worden verwacht dat zij duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, wat in casu niet het geval is.

De verwijzing naar de precare situatie in Angola, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Wat betreft verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, stelt de Raad samen met verweerder vast dat deze feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de roofoverval waarvan verzoekster het slachtoffer was in Angola een éénmalig incident was en dat uit niets blijkt dat verzoekster in geval van een terugkeer naar Angola een risico loopt om opnieuw het slachtoffer te worden van dergelijke feiten. Bovendien worden in de bestreden beslissing de nodige bedenkingen geformuleerd bij de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Verzoekster kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico

voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 oktober 2015, legt verzoekende partij bijkomende stukken neer met een aanvullende nota ("bijkomende nota"). Zij preciseert dat stuk 1 de aangifte betreft bij de politie en stuk 2 een attest van de politie. Het derde stuk betreft een bewijs van identiteit en het vierde stuk, een krantenartikel, wordt ingediend om aan te tonen dat er in haar land van herkomst vele gelijkaardige situaties zijn als gevolg van het grote banditisme dat een grote impact heeft op de veiligheid. Verzoekende partij stelt nog dat er geen bescherming mogelijk is tegen dit soort banditisme en dat zij bovendien het gevaar loopt om gediscrimineerd te worden nu zij ongewenst zwanger werd door de verkrachtingen en thans een baby heeft die hier geboren is.

De door verzoekende partij middels haar aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde stukken, door haar in de bijgevoegde inventaris als "Aangifte", "Attest politie", "ID-bewijs" en "Twee krantenartikelen" aangeduid, zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8

van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Bovendien betreffen de aangifte bij en het attest van de politie alsook het identiteitsbewijs geen originele documenten, doch slechts fotokopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de motieven in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd en waarvoor zij geen aannemelijke verklaring biedt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent gelijkaardige situaties als gevolg van het grote banditisme dat volgens haar een grote impact heeft op de veiligheid in haar land en waartegen geen bescherming mogelijk zou zijn, en haar verwijzing dienaangaande naar het bij de aanvullende nota gevoegde internetartikel - het enige in de aanvullende nota opgenomen document opgesteld in een taal van de rechtspleging en waarvan de Raad dus wel kennis kan nemen van de inhoud ervan - omtrent de moord op een zwangere vrouw door een bende bandieten, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar (algemene artikelen omtrent) het banditisme in Angola niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Met betrekking tot verzoekende partij haar bewering in haar land van herkomst het gevaar te lopen om gediscrimineerd te worden nu zij ongewenst zwanger werd door de verkrachtingen en thans een baby heeft die hier geboren is, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing terecht de nodige bedenkingen werden geplaatst bij de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas, waaronder dus die beweerde verkrachting(en), vaststellingen die verzoekende partij niet in een ander daglicht plaatst, en stelt hij vast dat verzoekende partij haar vrees in Angola mogelijks gediscrimineerd te zullen worden hoe dan ook louter hypothetisch is en niet op concrete en objectieve gegevens steunt.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 20 oktober 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS